

at denne Sindrighed ogsaa vil gjøre sig gjælgende i Forsatningsudkastene for de andre Landsdele. Der kan ikke for det ærede Medlem være Spor af Fare ved at stemme for en saadan Bestemmelse; thi hvilken Fare ligger der da i at vedtage denne Bestemmelse, hvort vi Andre see en Bæroligelse? Saa snart nemlig denne Bestemmelse blev vedtagen, vilde det paahvile Enhver, som forestod en saadan Kasse, forlods at afholde Udgifterne til Fællesstaten, og enhver Minister, der havde den særskilte Landsdeels Kasse under sin Raadighed, maatte vide, at han vilde kunne tvinges til at udlevere, om det saa var alle de Penge, der vare deri, efterhaanden som de fløde ind, til de fælles Udgifter, saa at den enkelte Landsdeel raapte sig selv, hvis den ikke enedes med Regjeringen om en Raade, hvorpaa Udgifterne skulde tilveiebringes. Jeg maa derfor tilraade, at man vedtager denne § 26, og jeg skjønner virkelig heller ikke, at de ærede Medlemmer, der maaffee finde den overflødig, kunne finde, at der er noget Betænkeligt ved at antage en saadan Paragraph.

Ordføreren: Ja, hvad mig angaaer, da finder jeg det ikke alene overflødigt, men meget betænkeligt. Jeg skal først sige, at alle det ærede Medlems almindelige Bemærkninger om det Duffelige i at undgaae Conflicterne og det Heldige i at stille Lovgivningen saaledes, at man undgaaer dem, maa jeg bifalde af mit fuldeste Hjerte, — Ingen mere end jeg. Og, naar han saa siger: „Jeg har angivet et Middel til at undgaae Conflicterne, nemlig at lægge Bestatningsmyndigheden hos Høestatsforsamlingen,“ saa forstaaer jeg ham. Han vil endnu engang søge at bevise, at det skulde være det Rette. Men det ere vi jo blevne overbeviste om ikke var det Rette, og jeg er fuldkommen overbevist om, at det ikke er det Rette. Naar han derimod kommer til at

spørge: hvilken Fare er der ved en Bestemmelse som den, her nu omhandles, saa har han selv nævnt Faren. Den ligger deri, at den samme Regel staaer ikke i alle de særskilte Forsatninger. Men dersom der i en anden Landsdeels Forsatning f. Ex. kom til at staae, at de særlige Udgifter skulde først fradrages Indtægterne, saa vilde det faae den Betydning, at, dersom der ikke blev Noget tilovers, til Fællesudgifterne, saa var der ikke Mere; men, naar der stod det, saa blev vort det Naturlige, nemlig at, hvad der saa end sættes ind i Landsdelenes Forsatninger, skal Høestaten have sin Ret og vide at gjøre den gjældende; saa ere vi sikre. Vi vilde derfor ikke her sætte en Fortolkning ind ved at sætte det Modsatte af, hvad der maaffee kommer til at staae i en anden Landsdeels Forsatning. I den foreslaede Paragraph staaer: Fælles-Udgifterne skulde tages først; hvori man troer der skulde ligge en fuldkommen Sikkerhed, saa at, om der derefter savnes Noget, saa skal det savnes for den enkelte Landsdeel, men i en Forsatning kan der komme til at staae, at de særlige Udgifter skulde tages først, og saa vil man fortolke det derhen, at, dersom der derefter savnes Noget, saa skal det savnes for Høestaten. Alle disse Fortolkningskunster skulde vi ikke give noget Spillerum, og vi give dem mindst Spillerum ved, at vi ikke vedtage Noget derom; thi dersom vi lade vi den nødvendige og naturlige Ret have sit Herredømme, og stole paa, at, hvor den ikke faaer det, der skal Magten træde til. Naar det ærede Medlem har sagt, at saa skulde jeg opstille executive Regler, da erklærer jeg, at det ikke hører med til Grundloven; og, naar det ærede Medlem troer, at jeg ikke skulde kunne finde dem, saa tager han fejl; jeg har selv været paa Execution hos en Borgemeester, og han havde ikke havt min Execution i tre Dage, før han gjorde sin Skyldighed.